

026 Het Sliedrechts dialect

(Publicatie van de Oudheidkundige Vereniging "Sliedrecht")

De stêëntjies schopper

Wij mosse vroeger aaltijd sondags naer de kaark, naer de grôte kaark dan wel te verstaon. Bij ons in de buurt wazze ok 'n paor jonges, die naer de kaark mosse, die gonge nog een klaain endjie wîjer, naer een aandere kaark, een zwaerdere zôas we toen zeeje. Dat kò-je aan de klere al zien, of ie naer een zwaerdere of lichtere kaark ging, want bij de "zwaerdere" wiere de klere aal donkerder tot 't donkerste zwart toe. We ginge dan gelijk, dat was gezellig, want 't was een hêel end lôope. Mêestal stonge we dan op mekaor te wachte. We zagge d'r sondags aaltijd netjies uit, maor wazze wel 'n bietjie anders geklêêd; wij mogge kniekouse draoge, sportkouse hieten die.

Onze buurjonges hadde lange zwarte zelfgebraaide kouse aan, daer zat een knôôpie aan de bovekant genaaid, dat kon dan aan 't laaifie vastgemaakt worre. Dat "lijfie" was 'n soortement hempie, 't lekent wel een klaain overallechie mit korte pîpjes en van voorne een klaain gaetje om 'n drôoge broek te houwe azzie 'n plassie mos doen. Van achtere zat aan dat hempie een klep mit twêê knôôpe aan de zijkant, dat sprak voor z'n aage, dat was voor 'n grôte boodschop.

We wazze aalemael mit drie cente gewaopend en drie pepermunte. Die drie cente lekenen niet veul, maor 't was toch een grôte uitgaove voor de gezinne, die toe veul grôoter wazze as nou. 'k Hep wel 's 'n domenee bij 't êen of aander jubileum zô smaolend over die losse cente en haalfies hore doen, dà 'k 'r nîjg om wier en in de pauze de man 's an z'n vessie heb getrokke. Aaigenaerdig, dà je dat zô bij blijft, terwijl 't toch zeker twintig jaer laeter was.

As we dan bij d'n bocht van d'n dîjk wazze, dus niet meer van huis uit gezien konne worre, ginge bij de buurjonges de knôôpies los van 't laaifie, ze rolde d'r kouse dan naer omlêêg en dan kwamme d'r van die witte bêene te voorschîjn. Ze zeeje dat 't veul leuker sting as die lange zwarte kouse, waer anders mêestal van die paelinksies in zatte.

Ze zagge d'r dan onderweeg net zô uit as wîj, hêel gewoontjies dus. As de toren van de grôte kaark in zicht kwam gonge de kouse weer omhông an 't laaifie vast. Êen van die jonges, de buurjonges bedoel ik, had toch zô'n aokelige gewoonte, hîj mos aalemael, om de klipscheet, tege stêëntjies schoppe, tege stuksies hout of kertonne dôôsies, niks was t'r vaailig bij hum.

Wat had z'n moeder daer toch 'n verdriet van, want gedurig had-ie kaole neuze an z'n schoene. Hîj perbeerde 't wel om z'n aage in te houwe, maor hîj kon 't niet laete. Dat was niet allêen 'n naore en lêelijke, maor ok 'n onte gewoonte. Lees volgend keer maor 's wîjer.